

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Exterminatione Mali, Et Promotione boni - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1613

Septimus gradus Obedientiæ cæcæ exemplis illustratur. Cap. 12.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77843)

si difficultatem meditari, vano timore percussus fa-
pe ab opere tibi iniuncto dissilies, & terram bonam,
id est, primum labori iniuncto promissum, amittes.
Signum magnum superbiae est, ad omnia, quae præci-
piuntur, herere, & ea velle trutina nostrae rationis
expendere. Nec quisquam poterit, (authore Cassia-
no) superbiam omnium vitiorum genericem extin-
guere, & veram humilitatem assequi, qui non hoc
obedientiae genus habere contenderit. Quod nul-
latenus, inquit, poterimus implere, nisi abrenun-
tatio vera, quae in expoliatione omnium facultatum, ac
nuditate consistit, in nobis fuerit Christi amore fan-
data: deinde obedientiam iugam, & subiectam, simpli-
ci corde, ac sine vlla fuerit simulatione suscepta, ita
ut præter Abbatis mandatum, nulla penitus volun-
tas viuat in nobis. Quod non aliter obseruari pote-
rit, nisi quis non solum se mortuum huic mundo,
verum etiam insipientem iudicari, ac stultum, vni-
uersa quae sibi fuerint à senioribus imperata, sine vlla
discussione perficiens, sacrosancta ea credens ac di-
uinitus promulgata. Eia igitur qui humilitatis sta-
tum suscepisti, qui non ad quamlibet, sed ad perfe-
ctam virtutem aspirare decreuisti, ecce tibi descripti
obedientiam perfectam, obedientiam sapientem,
obedientiam caecam. Quae quo minus mundani lu-
minis ad vanè discernendum habet, eo est & repu-
tatur sapientior. Quia ea conatur scire, quae sibi ex-
pediunt, scilicet superiorem locum Dei tenentem
præcipere, & nihil Dei legi aduersum iniungere: & ea,
quae nihil referunt, nempe quare hoc, aut illud præ-
cipiatur, sapientissimè eligit ignorare.

*Septimus Gradus Obedientiae caecae
exemplis illustratur.*

CAPVT XII.

SANCTA haec & simplex obedientia
quae ad significandam eius simplicita-
tem, caeca dicitur, non est virtus aut so-
lo ore prolata, aut sola mente conce-
pta, sed in omni aetate à perfectis reli-
giosis executioni mandata. Quam præter consueta-
dinem nostram volumus hoc loco exemplis confir-
mare, ut eam semper in vfu fuisse apud veros religio-
sos omnibus pateat, & ut ipsius naturam non iam
verba, sed sanctorum actiones ostendant. Licet au-
tem minima societas nostra illustrissima, & plurima
huiusce virtutis exempla suppeteret, volumus ea
aliis fratribus nostris, qui haec & luculentius, & ex
professo notabunt, scribenda relinquere, & solum
antiqua, & à tam grauiusculis & sapientissimis viris
scripta, in medium adducere, ut planè stultum sit, aut
ea in dubium vocare, aut huic simplicissimae obe-
dientiae tantorum doctorum autoritate probatae
contraire.

Dominus igitur, hanc obedientiam caecam se gra-
tissimam habere, sanctissimorum virorum exemplis
& miraculis declarauit; & nobis æstimandam imi-
tandamque proposuit. Quae non obsecrè, ut in his
quae verbis dicuntur, fieri solet, sed clarè & manifestè
docent, quid sit caeca obedientia parere, & in iussis
maiorum sapientissima quaedam ignorantia nescire.
Horum quatuor in Cassiano reperimus, tria Ioan-
nis Abbatis sanctissimi, & quartum Abbatis Mucij,
cui illis temporibus fuit sanctitatis palma tributa. Sic
ergo Cassianus ait: Sumpsit itaque de lignario suo
Abbas virgultum, quod olim excisum vltibus foci

A fuerat præparatum: dumque coctionis tardat, occa-
sio, non modò aridum, sed propè putre temporis ve-
tustate iacebat. Cùmque hoc coram Ioanne fixisset
in terram, præcepit adueta aqua bis rigari, ut scilicet
diuturnis humoribus radicum, atque in antiquam
arborescentem, diffusis ramis amoenitatem ocu-
lis, atque vmbra culum in æstu feruenti, subter resi-
dentibus exhiberet. Quod præceptum veneratione
solita, sine vlla impossibilitatis consideratione suspi-
ciens adolescens, ita quoridianis diebus expleuit, ut
aquam per duo ferme milliaria in desinenter appor-
tans, nullatenus lignum rigare cessaret; atque per to-
tum anni spatium non infirmitas corporis, non festi-
uitatis solemnitas, non occupatio necessitatis vlli-
us, quae illam etiam honestè excusaret ab executione
mandati, non denique hyemis asperitas intercedens,
ab huius obseruatione præcepti potuerit impedire.
Cùmque eius hanc sedulitatem tacitus senex diebus
singulis exploraret, & videret eum simplici cordis
affectu mandatum suum velut emissum diuinitus si-
ne vlla mutatione vultus, vel rationis discussione
seruare, sinceram humilitatis eius obedientiam com-
probans, pariter etiam miserans tam longum labo-
rem, quem per totum anni spatium studio deuotio-
nis impenderat, ad virgultum aridum accedens: O,
inquit, Ioannes, misitne radices hæc arbor, annon?
Cùmque ille se nescire dixisset, senex velut inquirens
rei veritatem, & tanquam tentans vtrum suis radici-
bus niteretur, euellit coram ipso leui commotione
virgultum, sicque proiciens illud præcepit ut dein-
ceps rigare desineret.

C Itaque, cum huiusmodi exercitiis eruditus, quoti-
die iuuenis in hac parendi virtute succresceret, &
humilitatis eius enitesceret gratia, atque obedientiae
suavis odor per monasteria vniuersa fragraret; qui-
dam fratrum, probationis, immo ædificationis ob-
tentu, venientes ad senem, cum subiectionem eius,
quam audierant, mirarentur, vocans eum repente se-
nex: Ascendens, ait, & sumens lenticulam olei (quae
sola in eremo suis vel aduentum vltibus liquo-
rem pinguedinis tenuissimum ministrabat) deorsum
proiice per fenestram. Quam ille, cum ad superiora
concitus peruolasset, per fenestram proferens com-
minuendam dimisit in terram; parum cogitans, vel
retractans præcepti ineptiam, diuturnam necessita-
tem, infirmitatem corporis, penuriam sumptuum,
eremi squalentis angustias, ac difficultates, in qua
etiam si pecunia suppeditaret, nihilominus perditam
speciem inueniri repararique non posset.

D Aliis rursus ædificari cupientibus obedientiae hu-
ius exem plo vocans eum senior: Cure, inquit, Ioan-
nes, saxum illud huc aduolue quantocyus. Qui con-
festim saxum immane, quod vel turbæ hominum
multa mouere non possent; applicita nunc ceruice,
nunc toto pectore, tanto nisu atque conatu prouol-
uere contendebat, ut sudore omnium membrorum,
non solum totum insunderet vestimentum, sed etiam
saxum ipsum suis cervicibus humectaret. In hoc quo-
que parum metiens impossibilitatem, præcepti, vel
facti pro reuerentia senioris, & obsequij simplici-
tate sincera, quae credebatur tota fide senem nihil posse
incautum ac sine ratione præcipere. Hæc de
Ioanne.

E De Mucio verò sic ait: Hic namque abrenuncia-
re desiderans huic mundo, tam diu pro foribus mo-
nasterij excubans perdurauit, donec immobili per-
seuerantia sua contra omnem consuetudinem cœ-
nobiorum, cum filio paruulo, qui octo circiter erat
annorum, ut susciperetur, eliceret. Cùmque tan-
dem recepti fuissent, confestim non solum dimeris

præcepto

Cass. lib.
12. de Spi-
ritu su-
perbia. 6.
32.

Cap. 25.

Cap. 25.

Cap. 26.

præceptoribus traditi, verum etiam cellæ habitatio-
ne se iuncti sunt, ne scilicet iugi visione paruuli remi-
nisceretur pater, ex omni sua quam renuncians, abie-
cerat, facultate, atque affectione carnali, saltem sibi
filium superesse: & quemadmodum se iam diuitem
non esse sciebat, ita etiam patrem se esse dediceret.
Quod ut plenius probaretur, vtrum videlicet pluri-
saceret affectionem sanguinis, ac suorum viscerum
charitatem, quam obedientiam, & mortificationem
Christi, quam renuncians quisque pro eius debet
amore præferre, de industria negligebatur paruulus,
pannis potius quam vestimentis indutus, sordibus
quoque ita oblitus, ac scdatus, ut offendere potius
quam delectare paternos oculos posset, quoties ab
eo fuisset aspectus: etiam colaphis atque alapis ex-
positus diuersorum, quas plerumque sub obtutibus
suis innocenti paruulo etiam gratis cernebat inferri,
ita ut numquam genas eius nisi sordentibus lacry-
marum vestigiis videret infectas. Cumque taliter in-
fans sub oculis eius per dies singulos ageretur, pro
amore nihilominus Christi, & obedientia virtute,
rigida semper atque immobilia patris viscera per-
manserunt. Non enim reputabat suum filium, quem
secum pariter obrulerat Christo; nec curabat de præ-
sentibus eius iniuriis, sed potius exultabat, quod eas
nequaquam infructuose tolerare cernebat, parum
cogitans de lacrymis eius, sed de propria humilitate
ac perfectione sollicitus. Quam distractionem mentis
illius, atque immobilem rigorem peruidens cœnobij
senior, ad comprobendam penitus animi eius con-
stantiam, cum plorare quodam die vidisset infan-
tem, simulans se aduersus eum commotum, præcepit
patri ut tollens eum iactaret in flumē. Tunc ille, vel-
ut à Domino hoc sibi præceptum esset, confestim
celeri cursu rapiens filium, vlnis propriis vsque ad
orā fluminis iactaturus aduexit. Quod profectò ser-
uore fidei, & obedientia eius fuisset opere cōsumma-
tum, nisi procurari fuissent de industria fratres, qui
solicite ripam fluminis obsiderent, proiectumque
iam quodammodo de fluminis alueo paruulum ra-
piissent, & consummationem præcepti, obsequio pa-
tris, ac deuotione impletam, ab effectu operis, atque
ab ipso sine reuocassent, cuius fides atque deuotio in
tantum Deo fuit accepta, ut diuino statim testimo-
nio comprobata sit. Reuelatum namque est conti-
nuò seniori, hac cum obedientia Abraham Patriarchæ
opus implese. Cumque breui tempore Abbas cœ-
nobij de mundi huius commoratione migraret ad
Dominum; hunc præponens cunctis fratribus, suc-
cessorem sibi, atque Abbatem monasterio dereli-
quit. Iam horum duorum religiosorum obedientiam
auertisti, fructum autem huius obedientia ex eiusdem
Cassiani verbis addiscas, quorum ille ad tantam san-
ctitatem, ac perfectionis opinionem peruenit, ut
Theodolius imperator absque eius responsis, & ora-
tionibus præuis, ad bella non auderet accedere. Hic
verò ex profecto obediente optimus prælatus fac-
tus, aliis à Domino datus est in perfectissimum vir-
tutum exemplar. Mirum est enim quòd nos, cum
nondum didicerimus perfecte obedire, sciamus aliis
fratribus imperare.

Gen. 22.

Sulpicius

Sulpicius Seuerus aliud narrat, exemplo illi
primo Abbatis Ioannis simile, nisi quòd mirabiliorem
habuit euentum: sic ille ait: In quodam monasterio
factum, quod dicturus sum, recenti memoria fere-
batur. Quidam itidem ad eundem Abbatem reci-
piendus aduenerat, cum prima ei lex obedientia po-
neretur, ac perpetuam polliceretur patientiam: casu
Abbas storacinam virgam, iam pridem manu gere-
bat: hanc solo fixit, atque illi aduena id operis impo-

nit, ut tamdiu virgulæ aquam irriguam ministraret,
donec, quod contra omnem naturam erat, lignum
aridum in solo arente viuificeret. Subiectus aduena
duræ legis imperio, aquam propriis humeris quoti-
die conuehebat, quæ à Nilo flumine per duo fere
millia petebatur. Iamque emenso anni spacio, labor
non cessabat operantis, & de fructu operis spes esse
non poterat, tamen obedientia virtus in labore du-
rabat. Sequens quoque annus vanum laborem iam
affecti fratris eludit. Tertio demum succedentium
temporum labente curriculo, cum neque noctu, ne-
que interdiu aquarius ille cessaret operator, virga
floruit. Ego ipsam ex illa virga arbutulam, quæ ho-
die intra atrium monasterij est, ramis virentibus vi-
di; quæque quasi in testimonium manens, quantum
obedientia meruit, & quantum fides possit, ostendit.

Idem Sulpicius aliud eiusdem obedientia præ-
miserat exemplum mirabilis, de quo, & de aliis si-
milibus quid sciendum sit, postea dicemus. Sic er-
go scribit: Cum quidam, sæculi actibus abdicatis,
Monasterium magnæ dispositionis ingressurus, eos-
pisset rogare: Abbas ei cepit multa proponere, gra-
ues esse istius disciplinae labores, sua verò dura im-
peria, quæ nullius facile valeret implere patientia;
aliud potius monasterium, vbi facilibus legibus
viueretur, expeteret: non tentaret aggredi, quod im-
plere non posset. Ille verò nihil his terroribus per-
moueri, sed magis illi omnem obedientiam pollice-
ri, ut si eum Abbas in ignem ire præciperet, non re-
cusaret intrare: Quam illius professionem vbi magis-
ter accepit, non cunctatur probare profitentem.
Casu clybanus propè ardebat, qui multo igne suc-
census, coquendis panibus parabatur; exundabat ab-
ruptis flamma fornacibus, & intra camini illius con-
caua totis habenis regnabat incendium. Hoc igitur
aduenam illum iubet magister intrare: nec distulit
patere præcepto, medias flammæ nihil cunctatus
ingreditur, quæ mox tam audaci fide victæ, velut illis
quondam Hebræis pueris, cessere venient. Superata
natura est, fugit incendium, & qui putabatur arsurus,
velut frigidore perfusus, se ipse miratus est. Sed
quid mirum si tuum, Christe, tyronem ignis ille non
attigit, ut nec Abbatem imperet dura mandasse, nec
discipulum penitenter imperio paruise? Qui eo die
quo aduenerat, dum tentaretur infirmus, & uentus
est perfectus; merito sælix, merito gloriosus, probatus
obedientia, glorificatus est passione.

Dorotheus Archimandrita aliam historiam non
minus mirabilem, his verbis enarrat, nisi quòd illa
prior ignem vicit; hæc verò obedientia merito aquam
altissimam superauit. Narrare licet & vobis miracu-
lum, quod meæ ætate contigit, ut intelligatis, tantam
esse obedientia & abnegatae voluntatis vim, quæ à
morte quoque eripere, & liberare possit hominem.
Cum essem quandoque apud Abbatem Seridum, ad
eum profectus est ab oris Ascalonicis Monachus ab
Abbate suo cum mandatis missus; imperatum autem
ei à seniore fuerat ut ad vesperam omnino rediret.
Interim oborta est immensa tempestas, imber maxi-
mus, tonitrua horrenda, videbaturque torrenti simi-
lis ea inundatio. Volebat infelix reuerti virgente se-
nioris præcepto, nos verò è contrà hortabamur expe-
ctare serenitatem, asserentes periclitari illum maxime
in tantis aquarum eruptionibus. Non acquieuit ille
nobis villo pacto, ut maneret. Decreuimus igitur eum
aduque flumen subsequi, sperantes ipsum cum il-
lud vidisset, emendaturum consilium, & reuersu-
rum. Eò autem postquam vnà peruenimus, exutus
ille vestes, eas cervici collectas imposuit, & accinctus
scapulare suum, sese dedit præcipitem in torrentem,

statim

statimque natate cepit. Formidantibus autem nobis ne mergeretur, subito in litus alterum (mirabile dictu) conspectus est, & resumptis denuo vestibus, a nobis impetrata venia discessit. Nos autem plusquam dici queat obstupimus, mirati virtutis vim, & potentiam. Nobis enim vix sine timore in eum contuentibus, ipse solus intrepidus, absque vlla formidine, & periculo enatauit, fretus obedientie merito.

Grego. 2.
dialog. c.
7.

Ad eandem caecam obedientiam referri potest quod Gregorius in vita Beati Benedicti de Mauro eius discipulo narrat in hunc modum. Quadam vero die dum idem venerabilis Benedictus in cella confisteret: praedictus Placidus puer sancti viri monachus ad hauriendam de lacu aquam egressus est; qui vas, quod tenuerat, in aquam incaute submitrens, ipse quoque cadendo sequutus est. Quem mox vnda rapuit, & penè ad vnus sagittae cursum eum a terra introrsus traxit. Vir autem Dei intra cellam positus hoc protinus agnouit, & Maurum festinè vocauit, dicens. Frater Maure curre; quia puer ille, qui ad hauriendam aquam perrexit, in lacum cecidit: iamque eum longius vnda trahit. Res mira, & post Petrum Apostolum inuisitata. Benedictio etenim postulata, atque percepta, ad Patris sui imperium concitus pertexit Maurus. Itaque vsque ad eum locum, quò ab vnda deducebatur puer, per terram se ire existimans super aquam cucurrit, eumque per capillos tenens cursu rapido rediit. Qui mox ut terram tetigit, ad se reuersus, post tergum respexit, & quia super aquas cucurrisser agnouit, & quod praesumere non potuisset, ut fieret, miratus extimuit factum. Reuersus itaque ad Patrem rem gestam rerulit. Vir autem venerabilis Benedictus hoc non suis meritis, sed illius obedientiae deputare cepit. Hæc ille.] Iure autem hoc ad obedientiam caecam pertinere diximus: nunquam enim sanctissimus Maurus stagnum ad extrahendum Placidum ingressus esset, nisi impetu quodam obedientiae, & sine discursu, & inquisitione eorum, quae imperabantur, executioni prius alluisset.

Meta-
ph. as. in
vita eius
c. 8.

Manifestè autem fuit eiusdem obedientiae opus, quod de sancta Theodora narrat Simèon Metaphrastes sic scribens: Erat quidem lacus prope monasterium: in eo habitans Crocodillus, in quemcunque incidisset hominem vel bestiam, seu paruam, seu magnam, eam protinus excedebat. Iis itaque, qui in regione habitabant, erat malum adeò terribile, ut ipse praefectus ciuitatis in eo loco statuerit milites ad arcendos eos, qui illac transibant. Cum ergo sciuisset praefectus monasterij, qualis esset vita Theodora, & quòd prope confertim posset cum ipsis Angelis, & quòd non esset expertus diuinae gratiae, eam accessit, & ei dixit: Tolle vnam & propera nobis aquam afferre ex hoc lacu. Illa autem ex Apostolico praecepto sciens esse parendum eis, qui praesunt, impleuit quod iussa fuerat. Et multis iubentibus illam e loco excedere, si non mortem cuperet appetitissimè, illa tamen freta fide in Deum, & peragens opus obedientiae, quae nouit vitam conciliare, non mortem; cum effugisset omnes, qui arcebant, accedit ad lacum, & (ò admirabilia opera tua Domine!) conspecta fuit vehi a bellua, & cum aquam hauisset, & impleisset vas, quod erat in manibus, vecta rursus ab illa bellua terra reducitur, & sic illa quidem in terra conseruatur illaesa; bellua autem, cum Sancta ipsam increpasset, luit penas eorum, quae ad hoc vsque tempus amiserat, & in eo loco statim cernitur mortua.

Rom. 13.

In vita
c. 18.

Sanctus Damascenus, vir in saeculo nobilissimus, & sapientissimus, non parum in hac obedientia caeca

A profecit, de quo hæc in eius vita scribit Ioannes Hierosolymitanus. Non oblectabatur ille in iis, quae ipsi imperabantur. In lingua murmur non erat, nec vlla in corde disceptatio, internè ea explorans, quae magister praescriberet. Verùm hoc vnum in media mente, non secus atque in tabulis penitus exculptum & incisum habebat, nempe vt in omni negotio & dicto, sine murmuratione, velut Paulus praecipit, ac disceptatione, quod imperatum esset, faceret. Nam alioqui quidnam ad eum, qui boni aliquid, quodcunque tandem id fuerit, efficit, vtilitatis redite queat, si vel in ipsius labijs murmur insideat, vel improba cogitatio serpentis instar in pectore deliteat? Deinde vt senex pugilem suum maioribus obedientiae certaminibus alluere faceret, quid comminiscitur? Per multis sportis, quas pro opere habebant, in vnum collectis, hoc praetextu vitur, Ioannem sic alloquens: Audiui filii sportas Damasci carius quam in Palestina partibus vendi. Multis porro, vt nosti, rebus indigemus. His itaque acceptis, illic quam celerrimè poteris proficisci, neque vel obolo quidem minoris eas vende, quam tibi impero. Pretium porro duplo, quam par erat, ipsi constituerebatur maius. Huic imperio minimè aduersatus est, nec imperantis sermonem sibi discedendum, & explorandum putauit ille ad mortem vsque obediens; verùm obedientia tanquam alis quibusdam instructus, huiusmodi falcem in humeros tollit, atque Damascum petit. Qua in vrbe, qui prius insignis, & clarus erat, laceris vestibus indutus, ac squalens, ac sordidus forum peragrabat, vt sportas suas venderet. Cum igitur nimium eas aestimaret, risum sui excitabat, omniumque probis & contumeliis exagitabatur. Vnus autem ex iis, qui ipsi, cum in vrbe clarus & ornatus esset, ministrabat, ante ipsum stans, ipsiusque faciem in animum iniiciens, quidnam esset, qui tum ita humilis & abiectus ac pannosus esset, agnouit: pectoreque grauissimo dolore fracto, ad eum tanquam ignotum accedit, sportaque emit, persoluto omni eo pretio, quod ab illo postulatum erat. Quo quidem accepto, generosus ille vir ad eum, a quo missus fuerat, se refert, ac victoris cuiusdam instar humi prostrato aduersario, id est, inanis gloriae ac superbiae parente, reuertitur.

1. Tim. 2.

D Ionas Monachus in vita sancti Columbani obedientiam sine discussione quorundam monachorum Luxouensium subita sospitate eorum fuisse a Domino cumulatam narrat in hunc modum. Cognouit Columbanus per reuelationem fratres, qui Luxouij erant, diuersis morborum generibus vexari, nec plures superesse incolumes, quam qui aegrotis ministrarent. Egressus itaque de specu, Luxouiu venit, cumque omnes afflictos cerneret, iuber omnes surgere, & messim in area virgis cadere. Surrexerunt ergo, quorum conscientiam obedientiae feruor incendebat, ad areamque venientes, virgis fruges cadere ardenti fide aggressi sunt. Videns autem pater fidem in his, & obedientiae gratia abundare: Simèon, inquit, fella agitudine mebra a labore recreari. Mirantur obediētes fratres, nullo doloris vestigio remanente, integra se sospitate frui. Iuber pater apparatus mensas, vt vberi gaudio omnes reficerentur. Inerepat deinde inobedientes, arguit fidei ignauiam, aggritudinis longam moram denuntiat. Mira vltio. Supra anni tempus immortigeros morbi dolor tam vehementer attriuit, vt vix mortem euaderent; impleueruntque poenitentiae mensuram, pro admissa inobedientiae ratione.] Facile profecto possent aegroti sanctum Abbatem nimiae seueritatis, immo & crudelitatis iudicare, quòd eos ad fruges cadendas euocaret; quia

In vita
eius. c. 12.

tamen

tamen simpliciter obedierunt, curati sunt, Domino per hoc miraculum confirmante, quam ipse in obedientia cæca & simplici sibi complaceat.

*Surius in
Iannu-
rio.*

Eandem obedientiam quidam sanctus Abbas, cuius mentionem faciebat sancta Melana, à quodam, quem in discipulum admittebat, exegit: Accessit aliquando quidam (dicebat illa) ad magnum quendam senem, eius studens fieri discipulus. Is autem ab initio ostendens, qualem oportet esse discipulum, iussit, eum statuat, quæ propè stabat, quantum posset, verberare, & ei insultare calcibus. Postquam verò paruit adolescens, interrogavit senem, an quæ pulsabatur, & calcibus impetebatur statua, contradixerit aut agrè tulerit. Cum is autem dixisset nihil factum eiusmodi, iussit eum rursus percutere, & præter plagas eam etiam incessere maledictis. Postquam verò ter fecit eadem, statua autem erat solum inanima, & muta, tunc senex: Si quidem, inquit, tu quoque potes eadem hanc statua perpetuò probris affecta & contumelias, accede, & nostra disciplina fructuere: sin minus, ne te ad nostram conferas disciplinam.

*Libr. 9.
vita. cap.
4.*

Beatus Pater noster I G N A T I V S, vt ipse antiquorum patrum imitator diligentissimus, eorum exempla claudat, hanc obedientiam cæcam sibi carissimam esse, non semel in suis scriptis exposuit. Et præter documenta admiranda quæ nobis signata reliquit, hæc Petrus Ribadeneira discipulus eius dilectus scribit: Cum verò Præpositus esset generalis, aliquoties dixit, si summus Pontifex imperaret, vt ostio Tiberino scapham vel nauigium quodcumque primum inuenisset, clauo, malo, velis, remis, cæterisque armamentis spoliatum conscenderet, & ita absque vilo commeatu, mare traiceret, se id non solum æquo sed etiam libenti animo facturum. Cum autem quidam summus vir hunc illius animum admirans, Ignatio diceret, quæ isthæc esset prudentia? Respondit Ignatius: Prudentia, domine, non tam est parentis, quam imperantis. Hanc igitur obedientiam cæcam, quam ipse sibi in sponsam elegit, à nobis exegit, hanc in suis filiis vigere concupuit. Non quia prælatos nostros ab errore semper immunes putemus, aut eis aliquam infallibilitatem tribuamus: quis enim hoc nisi stultus cogitabit? Non vt eis, si quid aduersum legi Dei iubeant, absque discretionem pareamus, quoniam hoc non esset obedientiæ virtutem addiscere, sed propter traditiones hominum legem diuinam posthabere. Non vt ignorantiam eorum, quæ scire oportet, salutarem esse credamus, sed vt iuxta consilium Pauli ad sobrietatem sapiamus. Ad quid ergo voluit in nobis obedientiam cæcam? Ad hoc sane: vt qui statum subditorum habemus, corde, & mente subiecti simus, & viam humilitatis se ex animo subiicientis sectemur, vt ab inepta discussione supersedentes in pace & tranquillitate viuamus. Et tandem, vt qui perfectionem insequi volumus, perfectam obedientiam, quæ iudicium prælato subicit, & sine qua perfectio virtutum omnium haberi non potest, à largitate Domini consequamur. Si quid autem in his exemplis factum narratur, quod ad tentationem Dei pertinere videatur, sciamus id non sine speciali instinctu Dei à viris obedientibus fuisse præsumptum. Sine quo instinctu, absque temeritate, & peccato certum est fieri non potuisse. Deo autem specialiter mouente, & inspirante, aliquid huiusmodi effectum est, non vt nos sine tali motione diuina hoc genus facinorum imitemur, sed vt vim perfectæ obedientiæ, quam Deus miraculis confirmat, ad-

A miremur, & vt eam obtinere vir quisque perfectus nitatur.

De lenitate Obedientiæ.

CAPVT XIII.

VIRTUS obedientiæ tam rigida ac seuera dominatrix religiosorum, vt nequam eorum, quæ imperantur, executione contenta voluntatem ab eis auferat, & quasi intellectum obuclat, & ab eo omnem discussionem auertat, simul suavissima est, atque lenissima, quæ nihil insolens à nobis petat, nihil nostræ naturæ contrarium exposcat. Non est semper in potestate nostra intellectum compescere, & rationes in oppositum eius quod iubemur non audire. Aliquando enim tam manifesta incommoda ex opere iniuncto sequuntur, quæ subditus videt, & prælati omnino non aduertit, vt stultum esset ea non patefacere. Tunc ergo perfectio obedientiæ non exigit, vt taceamus, & nos insipientes, prælatum verò omnia scientem putemus, & vt sine vlla mora parcamus, sed vt incommoda illa, aut impossibilitatem, quæ se se offert, debita cum modestia manifestemus. Id perfectæ obedientiæ non aduersari, apertè sanctus Benedictus in sua regula concedit. Quod si frater, inquit, omnino virtutum suarum mensuram viderit pondus excedere, impossibilitatis suæ causas, ei, qui sibi præest, patienter & opportunè suggerat, non superbiendo, aut resistendo, vel contradicendo. Idem ferè eisdem verbis Bonaventura perfectioni consonum esse asserit. Quin & Pater noster Ignatius obedientiæ intellectus (si ita loqui licet) satis se verus exactor à nobis fieri permisit illis aureæ epistolæ verbis. Nec tamen idcirco vetamini, si quid fortè vobis occurrat, à superioris sententia diuersum, idque vobis (consulto suppliciter Domino) exponendum videatur, quominus id ad superiorem referre possitis. Hæc autem scripsit postquam media ad obedientiam intellectus consequendam præscriperat, & obedientiæ cæcæ meminerat, vt hanc modestam obiectionem eorum, quæ in oppositum offeruntur, perfectæ obedientiæ nullo pacto contrariam esse decernerat. Quid enim si prælati iussit vt hac eadem hora domo egredere, vt pium negotium perficerem, & postea mandati prioris oblitus iniungat, vt aliquid domi faciam, nonne debeo illum iniuncti antea negotij monere, vt ipse videat, quandoquidem vtrumque simul præstare non possum, vtram rem velit nunc à me fieri, & aliam in futurum tempus protelari? Quid si iter longum, aut opus laboris plenum iniungat, & nuper sui acri febre correptus, quam ille ignorat, an iustum erit audere, & post tantillum temporis vitibus deficientibus à cæpro desistere? In his ergo euentis, & aliis similibus, laudabile est rationes maiori proponere, vt his auditis, liberum illi sit, aut nouo sermone nos vigere, vel certè ab onere imposto liberare.

Ad Deum quidem cuncta scientem solet humana imbecillitas incommoda sibi ex opere iniuncto proueniencia referre, & id sine vlla sapientissima maiestatis iniuria, vt nobis persuadeamus, oportere sæpe homini nobis præposito, quæ repugnant executioni obedientiæ, declarare. Præcepit Ezechiel Dominus, vt panem suum, quem manducaturus

erat,